

Ökumenikus imahét: Bikádi László, ref. lelkész
2007. March 02.

2007. január 24. szerda

A mi segítségünk, ökumenikus Istentiszteletünk megszentelése és megáldása jöjjön az Úrtól, aki Atya Fiú Szentlélek, teljes Szentháromság egy örök és igaz Isten Ámen.

Gyertek, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Istenünk, mennyei édes Atyánk tekints le most miránk, midőn fejünket meghajtva arra kérünk, a te Szentleked áldása vegyen körül minket, és tanítson minket, hogy szent Igédre figyelve hűséges gyermekeidként a Krisztus ügyének jó munkásai lehessünk. Mindenség Istene áldj meg minket hittel reménnyel és szeretettel, egymásra figyeléssel, s engedd hogy egy test egy lélek legyünk, a te szent színed előtt, s hogy tudjuk ne csak meghallgatni, de megcselekedni is mindazt amit igéből tanulhatunk. Ámen.

Kedves testvéreim Istennek ígéje melynek alapján az Ő üzenetét hirdetni kívánom, írva található a János írása szerinti evangéliumnak a 15. részében, a 12.-től 17.-ig terjedő versekben.

Így szól hozzánk Istennek ígéje János evangéliumából a 15. részéből, a 12.-től 17.-ig terjedő versekből:

Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szeretlek titeket. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál mintha valaki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok ha azt teszitek amit én parancsolok nektek. Többé nem mondanak titeket szolgálknak, mert a szolgál nem tudja mit tesz az ura. Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt amit hallottam az én atyámtól, tudtul adtam nektek. Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki és én rendeltelek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete. És gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérte az atyától az én nevemben megadja nektek. Ezeket azért parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.

Eddig Istennek írott ígéje.

Kedves Testvéreim voltak az egyház történetének olyan időszakai, amelyben komoly teológusok hatalmas vitáitól zengett egész Európa. Hogy hogyan s miként kell tisztelni a mindenség teremtő, megtartó Urát, bölcsesbnél bölcsőbb emberek éveket, évtizedeket vitakoztak egymással azon, hogy vajon ki az aki jobban, ki az aki tökéletesebben teljesíti Istennek parancsolatát, s vajon milyen módon, milyen vallás szerint lehet legigazabb módon tisztelni a mi Urunk Krisztust. Olyan idők voltak, amelyre ha valójában belegondolunk, mindegyik vallás mindegyik felekezet egy kis meglepéssel tekint vissza, hiszen arra gondol, igen, jól megmondtuk a véleményünket. Hiszen arra gondolnak nagyon sokan, hogy igen nagy fiakat szült az a kor, s még ha véres is volt, még ha komoly árnyoldalai is voltak, mégis ebben a korban rakták le teológiai alapjait a nagy történelmi egyházak. Kedves testvéreim, mégis, midőn visszagondolunk ezekre a hősi daliás időkre, körül kell néznünk a világban. Hová juttattak minket hatalmas gondolkodóink, hatalmas teológiai tételei, hová juttatott bennünket az a - valljuk meg - gyakori rártartóság, hogy mi jobban tudjuk, mi igazabbak vagyunk, mi kiválóbbak vagyunk a többieknel. Mert míg folyt a vita, elfogyott a szeretet. Mert míg megíródtak hatalmas teológiai munkák és könyvek, azalatt elfelejtődött Jézusnak ez a szava, amit János evangéliumának 15. részének a 17. verse mond: ezeket azért parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást. Kedves Testvéreim, ez az Isten legfontosabb parancsolata. És ezt kell megtanulni mindnyájunknak, hogy ha azt akarjuk, hogy a mi történelmi egyházaink a mi felekezeteink újra minden részén a világnak teli templomokkal és hívő emberek százaival ezreivel millióival tudják dicsőíteni az Istent.

Volt időszak egyházaink életében amikor azt kellett tanulni, mi az amiben különbözök vagyunk. Ha most körülnézünk, Testvéreim, a történelem a világ amely körülvesz minket, arra szorít rá, hogy végre megtaláljuk azt, mi az amiben egyezünk. Hol vannak életünkben azok a pontok, ahol nem azt keressük, hogy mi az, ami elválaszt, hanem hogy ki az, aki összeköt. És kedves Testvéreim, ezért jó évről évre megtartani ezeket az ökumenikus imaheteket. Ezért jó dolog az, hogy mi, lelkipásztorok is itt Hajmáskéren, Solyban Öskün, hiszen ugyanazok vagyunk, összejárhatunk, barátként beszélünk egymással mikor találkozunk, s nem alá és fölé rendelő helyzetet próbálunk kialakítani egymással, hanem békésen megférünk egymás mellett. Ugyanígy ahogy gyülekezetünk tagjai is megférnek békésen egymás mellett, azokban is tudunk arra gondolni, hogy lám ebben a világban mely elkápráztat bennünk sokszínűségével, azért még tudunk sok-sok hasonlóságot találni. Mert mi tudunk testvérekre lelteni, nem csupán a kontinenseket átívelő egyház segítségével, s nem csupán ha arra gondolunk, hogy igen valahol dél afrikában fogalmazták meg a központi gondolatát ennek az ökumenikus imahétnek, hanem akkor is ha kilépünk az ajtón, ha kitekintünk az ablakon, mert ráébredünk, s talán nagyon sokan ráébredtünk arra, hogy lehetnek teológiai vitáink, lehet különböző felfogásunk arról, hogy milyen a mi istentiszteletünknek a helyes rendje, de nincs nagyobb különbség köztünk mint egy atyának két gyermeke között. S ha ez igaz, és végre ezt elfogadtuk, akkor rá tudunk ébredni arra, hogy a Krisztusban mindannyian testvérek vagyunk, hogy egy nagy családként tudunk válaszolni a 20. 21. század kihívásaira, hogy tudjuk ugyanazt gondolni, ugyanazokról a dolgokról, és ha kell, tudunk egymásért áldozatot hozni.

Kedves Testvéreim, Jézus azt mondja, nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért. Igen, amikor feláldozza valaki az életét az óriási dolog. De vajon végiggondoltuk-e azt, hogy az életét az ember többféleképpen is feláldozhatja. Nem csak a halál által. Nem csak akkor áldozzuk fel az életünket, ha valaki helyett vállaljuk a halált, a pusztulást a megsemmisülést, ahogy a 21. század embere gondolja. Az életünk feláldozása jelentheti azt is, hogy önmagunkból, a saját nyakasságunkból, nyakas kálvinizmusunkból, vagy éppen bigott katolicizmusunkból - használhatom talán sértés nélkül ezt a kifejezést - feladunk valamit. Miért? Hogy őszintébben tudjunk mosolyogni a másokra. Hogy megérezhesse a másik, hogy mi szeretnénk összetörni azt a páncélt a szívünk körül, amit a saját meggyőződésünkben a saját világképünkben nagyon gyakran családi vagy egyházi tradícióinkból hozunk, s amelyeket - valljuk be őszintén - kihasználnak azok, akik talán nem tisztelik úgy a Krisztust ahogy mi, akik azt próbálják csak bizonyítani, mi még a saját elveink, a saját felfogásunk szerint sem vagyunk jó keresztények.

Hiszen nem egyszer hallottam én, kedves Testvéreim, azt hogy ugyan már mér menjek én a templomba, hiszen ott is csak ölik egymást az emberek. Ugyanmár melyiket válasszam katolikust reformátust evangélikust, egyik kutya másik eb. És addig amíg mi nem békeességben, sőt, a békeességen túli testvéri szeretetben fordulunk egymás felé, élünk együtt egymással, addig ezek az emberek úgy fogják érezni, hogy nekik igazuk van. Tudjátok mért? Azért mert addig aki ránk néz, nem a mi mesterünket látja. Nem a Krisztus szeretetét olvassa le az arcunkról a cselekedeteinkről.

Egyszer nagyon régen engedjétek meg hogy elmondjam ezt a történetet teológus koromban amikor arról tanultunk, bizony bizony azok közül a páli levelek közül amit lehet hogy van olyan amit részben vagy egészben, nem is Pál apostol írt. Csak valamelyik tanítványa aki Pál szellemében próbálta folytatni az ő gondolatmenetét. Amikor ezt teológusként meghallottuk akkor megrökönyödtünk rajta. Hogyhogya ez a tanítvány idegen tollakkal akart ékeskedni? Hogy merészelt bele írni a mesterek gondolataiba? Hogy merte az apostol gondolataihoz hozzáfűzni a sajátját? S volt egy teológia professzorom aki azt mondta, hogy fiúk, mi lenne hogy ha megfordítanátok a gondolkodásmódot. És azt mondanátok hogy ez az ember, akinek maga az Isten adott az elméjébe szent gondolatokat, hiszen ezeknek a gondolatoknak bele kellett kerülni a Szentírásba, hogy Isten ígéje teljes legyen, és egész legyen, nem kívánta megjelentetni a saját nevét. Nem volt annyira önző hogy beleírja magát x + egyediknek. Hanem azt mondta, hogy amit én gondolok, amit én most leírtam, amit Isten bizonyosságot tennem enged az megfeleltethető belesimítható azokba a gondolatokba, amit Pál, Péter vagy bármelyik másik levél tartalmazott. Elgondolkoztató. Ugynezt a gondolatmenetet mutathatja számunkra az, hogy valamikor a középkori mesterek nem dedikálták a saját képeiket. Nem írták oda hogy kinek a műve, kinek a munkája. Mert úgy gondolták, hogy amit ők tesznek az alapvetően az Isten cselekedete. Ők nem mások mint Isten meghosszabbított kezei. Akinek Isten kezébe adta az ecsetet, és így lett M S mesteré a híres festmény, s így készült sok sok korai freskó, oltár, szentkép, ismeretlen mesterek keze nyomán, mégis isteni ihletéssel, egyfajta hitvallását tartalmazva a mesternek, hogy nem én cselekszem. Hanem az cselekszik, aki indított engem arra, hogy fessek, hogy szobrot készítsék, vagy éppen zsoltárt írjak embertársaim hasznára, és az Isten dicsőségére.

Ezek az emberek mind-mind feláldozták magukat, a halhatatlanságukat, az evilági dicsőséget, melyről lemondtak, mondjuk ki így, egy kicsit meghaltak. Hiszen ma már oly gyakran lehet hallani azt a kifejezést, főképp a nagy mega- gigasztarok szájából, hogy csak az az igazi élet, amikor van pénz, amikor van száguldás, amikor minden úgy áramlik körülöttünk. Ezek az emberek a csendes ismeretlenséget a név nélküli sírokat választották, de mégis a legőszintébb hitvallását adták: embertársaik s a Krisztus szeretetét.

És, kedves Testvéreim, megmondom nektek azt is hogy miért kellene nekünk így viselkedni. Nem egyszerűen azért, mert így logikus, mert együtt nagyobbak vagyunk, együtt hatékonyabban válaszolhatunk a világ kihívásaira. Ez egy nagyon jó válasz, ez nagyon elfogadható válasz mégsem alapvetően a keresztyén ember válasza. A mi válaszunknak az kell hogy legyen, hogy mi azért cselekszünk így mert nem a magunk akarátát, nem is egy közösségi véleményt, hanem az Isten akarátát képviseljük e világban. Jézus maga mondja én választottalak ki titeket. S ha Ő választott ki, akkor neki jogában áll megmondani azt, hogy mit csináljunk. Ha Ő hívott el minket keresztyéni szolgálatra, kik vagyunk mi, hogy felülírjuk az Ő parancsolatait, kik vagyunk mi, hogy ellentmondjunk, hogy jobban tudjuk, mint az Isten. Mert, kedves Testvéreim, bármennyi szépsége van a vallástörténet tanulmányozásának, bármennyi különbözőség is van köztünk, bármennyire is gondoljuk úgy mindannyian, hogy jó, hogy volt Luther, vagy épp jó, hogy nem tért át az egész egyház a reformált hitre, és megvagyunk mindannyian a magunk hitében, de azért látnunk kell, hogy a sok-sok jó mellett, nagyon sok rossz dolog is jött akkor, amikor az ember - lettlegyen az valamelyik reneszánsz egyházi vezető, vagy éppen azóta bármely felekezetnek bármely elöljárója - úgy gondolta felülírhatja az Isten törvényét, ő jobban tudja, és akkor is elfogadható, ha mást mond, mint ami le van írva a Szentírásban.

Éppen ezért, kedves Testvéreim, én azt mondom nektek és arra kérek titeket, hogy amikor valaki szembe jön veletek, és esetleg bírálná a gondolkodásmódotokat, a hiteteket, vagy bírálná az ökumenikus gondolkodás köztünk valaki, hiszen lehet olyan református aki nem akar közösködni, és lehet olyan katolikus is aki azt mondja hogy ő nem fog reformátusokkal egy templomban együtt imádkozni. Akkor győzzük meg őket arról, hogy bocsáss meg testvér de kit érdekel az, hogy te mit akarsz. Ha te az Isten gyermeke vagy, ha te a Krisztust akarod hordozni e világban igen azt kell csinálni amit ő mond. És a Krisztus azt követeli tőlünk, még ha szelíd erőszakkal is, de ellentmondást nem tűrően. És nem véletlen, hogy ezt mondja hogy ezeket azért *parancsolom* nektek, hogy szeressétek egymást. Mert lehet ilyet parancsolni. Lehet hogy mi nem tudunk ráparancsolni embertársainkra, hogy szeressen minket. Lehet hogy gyengék vagyunk, és nem tudunk ráparancsolni önmagunkra, hogy szeressünk valakit. De egy biztos, ha kiválasztottak vagyunk, és ez a legfontosabb jele a kiválasztottságunknak, ha egyek vagyunk azok közül akiket Krisztus valóban elhívott. Akkor az Ő parancsolatának engedelmességek. És bármely kérdést is hoz nekünk fel a világ, bármely dologra kell nekünk válaszolni, akkor először ez jut eszünkbe: hogy mi szeretjük egymást, mert testvérek vagyunk, legyünk bár kicsik vagy nagyok, legyünk bár római katolikusok, reformátusok, evangélikusok, görög katolikusok, vagy ki tudja hány féle vallása a világnak, nem önmagunkat hirdetjük, nem önmagunkat szolgáljuk, nem önmagunkat valósítjuk meg, hanem azt, aki a parancsolatokat adta, a mindenség teremtő, megtartó, megváltó Istenét aki e világban megjelent és alávettette magát ezeknek a parancsolatnak, akinek nevéből Krisztus hordozónak, keresztyénnek hívnak mindannyiunkat. Ámen.

Gyertek, emelkedjünk fel helyünkről, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Urunk és Istenünk, köszönjük néked azt, hogy Te néha kemény szavakkal bíralsz minket. Hogy amikor megszólítasz, az nem csak gyengéd erő, nem csak simogatás, de bizony-bizony, ha itt az idő, érezhetjük szavaid súlyát, igéd pálcáját és önmagunkat. S köszönjük néked azt, hogy bennünk van bölcs belátás, és el tudjuk fogadni, hogy a Te utaid nagyobbak a mienknél, s hogy a Te akarod előbbre való minden emberi akaratnál. Add hát Urunk, hogy ha eljutottunk arra a fokára a bölcsességnek, hogy ne kérdőjelezzük meg a Te szavad, tudjunk továbblépni, s legyünk magunk elöljáró, példamutató megcselekvői annak, amit Tőled tanulhatunk. Mindenség Istene, légy áldássá e világ számára, s add hogy mi magunk a te áldó kezéd lehessünk ezen a földön, ebben az országban, itt Hajmáskéren, saját családunkban, minden ember élete számára. Mert Rád van szükség, és nem miránk. Mert a te bölcsességedből tudunk csak előbbre jutni, hisz az emberi bölcsesség csak zsákutcába visz. Add, hogy ne hódoljunk be idegeneknek, olyanoknak, akik nem fogadják el a te Szent Fiad tanítását, s engedd, hogy minden keresztyén összefogózva egy hittel, egy lélekkel imádkozhasson úgy, ahogy a te szeretett Fiad, a mi megváltó Krisztusunk tanított ekképpen:

Mi atyánk aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd az ország, és a hatalom, és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

Az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.